

Ohňův kmen

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: honsovak@gmail.com

Liják neustával, ledový déšť bičoval ležící muže ukryté v podrostu. Z teplých těl stoupala pára, drsné, silné dlaně svíraly zbraně a přimhouřené oči hladově hleděly na kolonu v dálce. Kupci s jantarem z baltských břehů se vraceli na východ, spokojení s výdělkem a s vozy naloženými až po okraj.

Pár set metrů před karavanou jel na koni těžce ozbrojený válečník v drátěné košili kované ve franských zemích a ostražitě sledoval blízký okraj lesa. Po pšeničně světlých vlasech a přes modré oči stékaly potůčky deště a zamlžovaly mu zrak. Zaváhal. Zvedl ruku a první vůz v koloně pomalu zastavil.

Pohledem přskočil tři vozy a zastavil se na pátém.

Vedle kočího seděla Asterid.

Také ona hleděla na les před sebou a válečník v jejích černých očích našel potvrzení své nepříjemné předtuchy.

Princezna z rodu Tavrisků nosila pod srdcem válečnickovo dítě a její čas se blížil. Přála si, aby karavana dorazila do osad východního lidu, z něhož pocházel její muž, ještě v tomto měsíci. Zpod plstěného pláště vykukovaly dlouhé, černé vlasy a padaly jí na oblé boky jako tmavý vodopád. Pohledem se snažila proniknout zelenou zdí před sebou. V pravé ruce neohroženě svírala dýku zdobenou zelenými kameny, otcův dar na rozloučenou.

Slovan vytáhl meč a nadechl se.

Pokud má správné tušení a lupiči jsou jen pár rychlých kroků od něj, bude muset ubránit obchodníky a svou ženu. Zatím se mu během cesty podařilo ubránit před Balty třikrát. Pokaždé šlo jen o vyhladovělé, neorganizované lupiče s chabou výzbrojí, jejichž odvaha rychle vyprchala, když pocítili zuřivou sílu strašlivého šermíře. S první krví následoval ústup, útěk před leskem čepele.

Náhlý křik přerušil melodii kapek deště a útočníci se s pozvednutými zbraněmi vrhli ke karavaně.

Obránce naposledy vtáhl vzduch do své široké hrudi a patami pobídl hřebce tak, že bolestivě zařehotal a vyrazil kupředu. Pět útočníků si beze slova rozdělilo své cíle, šestý zvedl kopí, aby se ubránil jezdcí. Válečník ve zlomku vteřiny, dříve než mohl hrot proniknout vraníkovou hrudí, mečem odrazil kopí a kůň rozdupal muže pod sebou. Jezdec se ani na okamžik nezastavil, se zdviženým mečem cválal k karavaně, kde útočníci už zabili tři vozky.

„Asterid!“

Princezna obratně seskočila z vozu, překulila se mezi koly na druhou stranu a vši silou vrazila dýku do útočnickova pravého stehna a silně řízla. Hromotluk vykřikl a odhalil prořídle zuby, rozmáchl palcátem tak, že princeznu shodil na zem. Vzepjal se nad ní, aby dokončil práci, když vtom ho zcela nečekaně opustily síly. V návalu vzteku si ani nevšiml, jak mu z poraněného těla v pulzujících cákancích vyprchává život. Oči se mu zamlžily, skrz déšť pronikla tma.

Jezdec seskočil z koně a poklekl vedle své ženy, která se zakrváceným ramenem ležela v blátě. Rozhodným řezem rozřízl látku a letmo se podíval na ránu. Byla hluboká, sahala až ke kosti.

„Ohnivý...“ slabě zasténala.

Potřebovala pomoc.

Vyskočil na nohy a postavil se nejbližšímu útočnickovi, který se oháněl mečem a se zuřivými očima na něj zaútočil. Bitva o karavanu byla prohraná. Dva zabití útočníci nedokázali zvrátit zdánlivou převahu ve prospěch jediného obránce. Ostatní tři útočníci pobili kupce a vrhli se na dvojici, která bojovala meči.

Světlovlasý máchal mečem oběma rukama tak bleskurychle, až oči skoro nestíhaly údery. Útočník odskočil a připojil se ke svým druhům, kteří se opatrně rozestavili kolem válečníka a čekali, až se unaví. Jakmile se útočníci zastavili, přestala se otáčet i smrtící zbraň.

Ohnivý pronikavě hvízdal, vraník zareagoval a rozběhl se.

Země se otřásla, když se přiřítíl mezi muže a postavil se vedle svého pána.

Ten si klekl na pravé koleno a levou rukou objal Asterid kolem pasu. Zvedl ji jako pírkó a posadil ji na vraníka, zatímco pravou rukou mířil ostřím strašlivé zbraně proti útočnickům.

Nikdo nepromluvil, muži udýchaně lapali po dechu a čekali na protivníkův další tah.

Útočníci dosáhli už svého, zboží čekali, až se ho zmocní pohlcující ruce, a tak nechtěli vyzývat muže s mrazivým pohledem a děsivou pravicí, riskovat, že jim rozpáře břicho. Nikdo se ani nepohnul, když cizinec zavolal podivným, nesrozumitelným jazykem a vraník udělal krok zpět, aby pokračoval v ústupu z kruhu tasených mečů.

Na okamžik se mezi útočníky a obránce vytvořila křehká rovnováha.

Mlčky, beze slov, bylo dosaženo dohody. Nechají se navzájem na pokoji.

Přesto Ohnivý nespouštěl z lupičů oči, dokud nebyl dostatečně daleko, aby spustil meč a vyhoupl se k Asterid.

Odjel, aniž by se ohlédl.

Vraník se držel v plném cvalu a byl by běžel v divokém trysku, až by se celý zpěněný zhroutil na zem s puklým srdcem, kdyby ho jeho pán nezpomalil, když Asterid začala sténat. Závrať z bolesti pominula, ale rána kvůli divoké jízdě krvácela čím dál tím víc. „Ohnivý!“ slabě zvolala.

Stiskem kolen zastavil vraníka a rozhlédl se po údolí před sebou.

Krajina se vůbec nepodobala jeho vlasti, kde nebe viselo nízko nad širokými pláněmi plnými mazlavé černozemě, ideální pro pěstování prosa a pšenice. Ze všech stran se k údolím svažovaly šedé, nepropustné skalní stěny, stromy jehličnanů tkaly nepropustná prostranství, která byla domovem medvědů a vlků.

Ucítil kouř a krátce cvaknul jazykem.

Kůň poslušně přijal rozkaz a opatrně pokračoval po vyšlapané cestě.

V bočním údolí se skrýval shluk srubů a aby se k nim dostal, musel na koni přebrodit divoký potok, v němž se proháněli pstruzi.

Místní obyvatelé sledovali každý jeho pohyb, z domů se vynořilo několik mužů se zbraněmi v rukou a hrozivě na něj zírali.

„Přicházím v míru,“ zvolal už z dálky.

Obyvatelé jeho jazyku nerozuměli, a tak zkusil latinu, jazyk, s nímž se spřátelil, když žil na západě.

„In pace!“

Bez úspěchu.

Zvedl ruku a ukázal prázdnou dlaň.

Jel pomalu a zastavil se, když si všiml nejistého přešlapování sedláků před sebou a chytání rukojetí kopí a nožů. Spustil se z koně, rozepnul si opasek s mečem, položil ho na tvrdou zem a přitáhl si Asterid do náruče.

Naklonil ji k mužům, aby viděli ránu na rameni a krev, která stékala po paži. Odpověděli mu slovy, která nevnímal jako výhružná, a tak se zraněnou princeznou odhodlaně zamířil mezi ně. Pustili ho mezi sebe; bez meče a se zraněnou ženou v náručí nepředstavoval žádnou hrozbu, i když do očí bodala těžká drátěná košile.

Našel největší stavení v osadě. Asterid chtěl co nejrychleji dostat z deště do tepla.

Cítil na zádech pohledy a za sebou nejisté, spíše zvědavé než hrozivé kroky.

Nyní zahlédl ženy a děti, které se za nimi schovávaly.

Vchod do dřevěného domu byl nízký, umístěn uprostřed stěny, odlišný od jeho vlasti, kde se do zemljanky vcházelo ze strany.

Protlačil se dovnitř. Kouř, který obvykle stoupal od ohniště k vrcholu střechy a otvorem ven na volné prostranství, se rozpačitě vznášel po místnosti, až zakašlal.

Rozhlédl se po vhodném lůžku a položil na něj Asterid.

„Prosím...“

Chvíli se místní dívali s otevřenou pusou, tu na něj, tu na ženu, pak jedna z žen sebrala odvalu, přistoupila k Asterid a podívala se na ránu. Otočila se a místností se rozlehla nesrozumitelná změt' vyřčených slov. Přistoupily další ženy a on se náhle ocitl poněkud stranou. Přicházely a odcházely

další a další nové vesničanky, až nakonec přišla poměrně rozhodná, šedovlasá léčitelka. Otočila se k Ohnivému, lehce se ho dotkla a stiskla mu předloktí.

Rychle zkontrolovala ránu na rameni a obrátila pozornost k těhotné ženě.

Ohnivému naprosto nesrozumitelná řeč byla Asterid očividně známá.

„Léčitelka říká, že budu rodit,“ zasténala bolestí.

„Asterid...“

Stiskl jí ruku, aby ji povzbudil.

Pak to šlo rychle.

Ženy začaly pobíhat kolem Asterid a odstrkovat všechny ostatní pryč.

Naštěstí přestalo pršet, údolím se prohnal čerstvý vzduch a na ohništi se rozhořel oheň, který konečně vytáhl kouř z místnosti.

Léčitelka bojovala o princeznu život ze všech sil, které měla, ale vyčerpání, ztráta krve a těžká rána na rameni byly silnější.

K ránu Asterid sebrala poslední síly, aby pomohla přivést na svět statnou holčičku, předtím než z jejího těla odešel život.

Kolem propasti se shromáždila tlupa více než deseti mužů ze sousedního bratrstva, mezi nimi nebyl nikdo místní. Děti nevěděly ani nechápaly, jak stařešinové rozhodují. Jen jednou nebo dvakrát je Rada vzala do hradiště, kde kmenoví stařešinové rozhodovali o důležitých záležitostech. Jejich bratrstvo bylo ze všech nejzápadněji a s ostatními nejméně propojeno. Bez ohledu na vzdálenost však z náhodného kontaktu pochopily, že jejich otec vyvolává v kmeni neshody. Podporovali ho mladí, silní chlapci připravení na válčení, ale v hloubi duše všechny stařešiny zklamal.

Dětem se zastavilo srdce, když viděly obě dívky na okraji propasti se svázanýma rukama a nohama, a chechtající se rozzuřené muže připravené je strčit do náruče smrti.

„Zbabělci! Takhle mě nemůžete zabít! Vylezu z propasti a budu vás ve spánku strašit.“

„Zavři jí pusu!“

Muži se za své hanebné chování styděli, i když rozkaz byl jasný a oni ho museli splnit. Křik dětí jim způsoboval úzkost v hrudi, chtěli tu krvavou práci co nejrychleji dokončit a dostat se z toho strašného místa.

„Hej!“ zakřičel Plamen. „Nechte je jít!“

Muži zůstali stát, jako by do nich udeřil blesk. Byli si jistí, že to provedou rychle a beze svědků. Teď na ně zírali dva ze tří usmrkanců, které tam chtěli mít nejméně.

Náhle vzduchem zasvištěl ostrý hvizd a kamenný projektil z Vukova praku zasáhl do spánku muže, který byl nejbliž svázané Ajdě. Ten vydechl, jako by se uvolnil kovářský měch, a zhroutil se v bezvědomí do propasti. Tělo s příšerným zvukem naráželo na skálu, dokud vše neutichlo.

Trvalo to jen několik vteřin, než přiletěla další střela a zlomila žebro na pravé straně hrudníku druhému nejbližšímu muži k Ajdě.

Zbytek nepotřeboval žádný rozkaz. S pozvednutými zbraněmi se vydali směrem k Vukovi a Plamenovi. Chlapci na své protivníky nečekali. Běželi jako o život.

Muži byli rychlí a během několika okamžiků zkrátili vzdálenost mezi nimi. Dech rozrušených pronásledovatelů dodal dětem další sílu a podařilo se jim udržet náskok několik sáhů. Teď už záleželo jen na jednom. Na odhodlání. Na jejich umění běžet jako vítr a na odhodlání pronásledovatelů vytrvat, dokud děti nepřemůžou. Věděli, že síla je na jejich straně. Děti se jim nemohly rovnat.

Třetího dítěte si tyrani nevšimli. Vlad se schoval do hustého křoví ve chvíli, kdy Vuk vystřelil první kámen, schoulil se hluboko do ostružiní a ztuhl. Dupot nohou kolem úkrytu ho v první chvíli vyděsil, čekal, že teď ucítí silnou ruku na svém krku, a věděl, že když by ho zvedla, jen by se bezmocně třepotal ve vzduchu. Ale nic se nestalo, hluk se utišil.

Vylezl ven a rozběhl se k propasti.

„Ajdo! Milo!“

Sestry se snažily vyprostit z provazů, když ho uviděly.

„Vlado, přeřízni ten provaz!“

„Čím?“

„Za opaskem!“

Vlad se sehnul, hmatal přes plátno a našel pochvu s čepelí. Vytáhl ji a začal rychle přerezávat pouta.

Z místa, kde zmizeli pronásledovatelé jeho bratrů, byl slyšet praskot. Muži se rozrušení vraceli bez své kořisti. Při pohledu na scénu, která se před nimi otevřela, když se s prázdnýma rukama vraceli k propasti, se jim rozproudila krev v žilách. Uviděli třetího chlapce, který se snažil zachránit své sestry. Vrhli se kupředu.

Vlad se přinutil nechat strach proklouznout mezi prsty jako pstruha, klidně sundal starší sestře pouta z rukou, pak z nohou, potom se vrhl k Mile a uvolnil jí nohy.

„Utečte!“ vykřikla Ajda.

Už podruhé toho dne děti utíkaly ze všech svých sil, Mila stále se svázanýma rukama. Druhé stíhání bylo velmi krátké. Unavení pronásledovatelé, vyčerpaní kvůli rychlým nohám Vuka a Plamena, to vzdali. Děti zmizely v hustém lese.

Rozhodnutí, jak dál, bylo obtížné. Rada chtěla k sestře Sobeně do Dněpr Ozeru, ale do zimy to možná nestihnou. Ta se přiznala ze severu koncem času sběru nebo nejpozději uprostřed měsíce listopadu, a v tu dobu bylo nutné mít solidní úkryt. V bratrstvu její sestry by se dalo přežít mnohem snáze. Jídlo by nebylo věčným problémem a teplo také ne. Byl tam dostatek dříví, hluboké lesy sahaly téměř až k Dněpru.

Zůstat v otevřené krajině bylo nebezpečné. Nejdřív by si museli vykopat zmljanku. Kopat do země by ještě šlo, ale vnější stěny by se musely postavit ze dřeva a to by se muselo hledat široko daleko. Neměli s sebou sekery a dětské meče by si s tlustšími kmeny možná neporadily. Museli by je táhnout koněm. Kdyby se mu při práci něco stalo, nemohli by zmljanku dokončit a byli by vydáni na milost a nemilost zimě. Neměli ani žádnou kůži, která by se dala natáhnout přes boční stěny vyrůstající ze země. Rákos by nemusel stačit na to, aby v zimě udržel zmljanku v teple. Neměli žádné skutečné zimní oblečení, žádné vybavení, žádné hrnce, žádný kotel, nic. Byla tu jen malá nádoba na vaření prosa.

Rada se bála dlouhého, nejistého putování, během kterého mohli kdykoliv narazit na vojáky, lupiče nebo divokou zvěř. Zkušenost s Eimhearovým vojskem toho byla velkou připomínkou. Takové síle se nedá odolat.

Rozhodnutí muselo být přijato okamžitě.

Od západu se jako černá masa valila hustá vrstva mraků plná deště. Blížící se déšť předznamenával dlouhodobou změnu počasí. Rada se podívala na chlapce v nedostačném oblečení, naprosto nevhodném pro předpovídané období dešťů. Za pár hodin budou promočeni až na kost.

Mila mezitím sbírala brusinky. Její rychlé prsty trhaly celé trsy jasně červených plodů a házely je do otevřené brašny. Její myšlenky lehce přeskakovaly od příslibu večere ke koni, jehož hřívu hodlala ten večer vyčesat, odstranit mu klíš'ata a vydrhnout srst, k okamžiku, kdy se přitulí k Radě a bude jí téměř šeptem vyprávět příběhy o vílích kouzlech a o domečcích na kuřích nohách, které se otáčejí za sluncem. Mila vypadala přesně jako její matka a Radino srdce před tak milým stvořením prohrálo svůj boj s požadavkem milovat všechna vnoučata stejně. Ajda byla dcerou cizí princezny, chlapci byli hrubí a neustále zkoušeli hranice její trpělivosti. Bylo jasné, že Mila je královnou jejího srdce.